

Súd: Okresný súd Revúca
Spisová značka: 6C/573/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6815207404
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Šedivec
ECLI: ECLI:SK:OSRA:2015:6815207404.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Revúca sudcom JUDr. Miroslavom Šedivcom v právnej veci navrhovateľa: J. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX L. XXX, zastúpený Mgr. Martinom Jankovičom, advokátom so sídlom Železničná 257/19, 050 01 Revúca, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o zaplatenie 995,65 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 995,65 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 995,65 Eur od 26.09.2015 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 199,52 Eur (z toho 20,- Eur súdny poplatok a 179,52 Eur trovy právneho zastúpenia) na účet advokáta navrhovateľa, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom podaným dňa 02.11.2015, proti odporcovi domáhala zaplatenia 995,65 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 995,65 Eur od 26.09.2015 do zaplatenia, na tom skutkovom základe, že uznesením vyšetrovateľa PZ SR v Revúcej sp. zn. ČVS:ORP-207/KP-RA-2012 zo dňa 21.09.2012 bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) a písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona. Sťažnosť navrhovateľa proti uvedenému uzneseniu zamietol prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca uznesením sp. zn. 2Pv/254/12-4 zo dňa 04.10.2012 ako nedôvodnú. Po skončení vyšetrovania podal prokurátor na navrhovateľa ako obžalovaného obžalobu dňa 23.11.2012, o ktorej rozhodol Okresný súd Revúca rozsudkom sp. zn. 1T/119/2012 zo dňa 17.07.2013 tak, že navrhovateľ bol uznaný vinným. Navrhovateľ následne splnomocnil obhajobou v trestnom konaní advokáta Mgr. Mariána Jankoviča, prostredníctvom ktorého podal odvolanie voči vyhlásenému prvostupňovému rozsudku, na základe ktorého Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudok Okresného súdu Revúca zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby vec z novu prejednal a rozhodol. Okresný súd Revúca následne uznesením sp. zn. 1T/119/2012 zo dňa 21.04.2014 postúpil vec Okresnému úradu Rimavská Sobota z dôvodu, že nejde o trestný čin, ale o skutok ktorý by mohol byť priestupkom. Na základe sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Revúca Krajský súd v Banskej Bystrici predmetné uznesenie zrušil a vec znovu vrátil súdu prvého stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Okresný súd Revúca teda znovu vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 1T/119/2012 zo dňa 27.08.2014 a uznal navrhovateľa vinným, pričom na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 3To/122/2014 zo dňa 03.12.2014, posledný rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a navrhovateľa spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný. V trestnom konaní bol navrhovateľ zastúpený advokátom na základe splnomocnenia, pričom za právne služby zaplatil navrhovateľ advokátovi sumu 995,65 Eur, ktorej sa v tomto súdnom konaní domáhala proti Slovenskej republike v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR z titulu náhrady škody spôsobenej navrhovateľovi v dôsledku nezákonného rozhodnutia uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS:ORP-207/KP-RA-2012 zo dňa 21.09.2012 o vznesení obvinenia navrhovateľovi, uznesenia

prokurátora Okresnej prokuratúry Revúca sp. zn. 2Pv/254/12 zo dňa 04.10.2012, ktorým bola zamietnutá sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia a obžaloby prokurátora zo dňa 23.11.2012. Navrhovateľ žiadosťou zo dňa 23.03.2015 požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvo spravodlivosti SR, ktorému bola žiadosť navrhovateľa doručená dňa 25.03.2015, ktoré na žiadosť navrhovateľa reagovalo opakovane tak, že nie je príslušné na prerokovanie žiadosti s odôvodnením, že za štát v tejto veci je oprávnená konať Generálna prokuratúra SR.

Odporca sa k návrhu navrhovateľa vyjadril tak, že Generálna prokuratúra SR nie je príslušná v tejto veci konať za štát, pretože ani jedným z orgánov činných v trestnom konaní nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, a ani oslobodením navrhovateľa spod obžaloby nenastali dôsledky obdobné zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia, štát nenesie objektívnu zodpovednosť za výsledok trestného konania, a navrhovateľa preto nemožno odškodniť. Navrhovateľ si mal začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia privodiť sám svojim konaním v dome poškodeného, aj keď súd konanie navrhovateľa neposúdil ako trestné, náhrada škody by bola v rozpore s dobrými mravmi. Z týchto dôvodov navrhoval odporca návrh navrhovateľa zamietnuť.

Skôr ako súd začal vo veci konať, predbežne vyriešil otázku, ktorý orgán podľa § 4 zákona č. 514/2003 Z. z., je oprávnený za štát konať vo veci nároku navrhovateľa na náhradu škody. Pretože prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca uznesením sp. zn. 2Pv/254/12-4 zo dňa 04.10.2012 sťažnosť navrhovateľa ako obvineného proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zamietol a neskôr podal proti navrhovateľovi obžalobu, neprichádza do úvahy, aby za štát v tejto veci konalo Ministerstvo vnútra SR (§ 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. a contrario ako vymedzenie zodpovednosti Ministerstva vnútra SR voči Generálnej prokuratúre SR). Ministerstvo spravodlivosti SR by podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z., za štát konalo v tejto veci v prípade, ak by škoda navrhovateľovi vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom (alebo v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu). V predmetnej veci však priamou príčinou navrhovateľovi vzniknutej škody nie je rozhodnutie alebo postup súdu, ale rozhodnutie prokurátora Okresnej prokuratúry Revúca, ktorý uznesením sp. zn. 2Pv/254/12-4 zo dňa 04.10.2012, sťažnosť navrhovateľa ako obvineného proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zamietol a neskôr podal proti navrhovateľovi obžalobu. Posledným rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici bol navrhovateľ po vykonanom dokazovaní spod obžaloby oslobodený z dôvodu podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, v konečnom dôsledku tak záverom plynúcim z konečného rozhodnutia vo veci je, že nebolo dokázané, že sa skutok stal, čoho priamym dôsledkom je vyhodnotenie záveru prokurátora, vyjadreného v uznesení o zamietnutí sťažnosti navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia a v neskôr podanej obžalobe ako nesprávneho a teda nezákonného, ktorý záver tak je jedinou priamou príčinou navrhovateľovi vzniknutej škody. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. tak v predmetnej veci za štát je oprávnená konať Generálna prokuratúra SR, pretože škodu navrhovateľovi spôsobil prokurátor v trestnom konaní. Ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. v spojitosti s ustanovením § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. a v spojitosti s ustanovením § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., je potrebné vo vzájomnej súvislosti systematicky vykladať vo vzťahu k nároku na náhradu škody spočívajúcej v trovách obhajoby tak, že v prípade, ak sa trestné konanie skončí po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia, príslušným konať za štát je Ministerstvo vnútra SR, a v prípade, ak po vznesení obvinenia je zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia a neskôr je podaná obžaloba, o ktorej je súdom rozhodnuté oslobodzujúcim rozsudkom, príslušným konať za štát je Generálna prokuratúra SR. Konanie pred súdom je potrebné chápať ako integrálny celok, v ktorom rozhodujúce je konečné rozhodnutie súdu vo veci podanej obžaloby, a to aj v prípade opakovaného rozhodovania niekoľkými po sebe nasledujúcimi zrušenými rozsudkami súdu prvého stupňa, v ktorých pozitívny záver o vine obžalovaného je odchylný od konečného meritórneho oslobodzujúceho rozhodnutia vo veci samej. Príslušnosť Ministerstva spravodlivosti SR konať za štát v tejto veci by tak bola založená iba v prípade zrušenia právoplatného odsudzujúceho rozsudku všeobecného súdu, napr. Ústavným súdom SR na základe individuálnej sťažnosti odsúdeného.

V predmetnej veci tak neprichádza do úvahy určenie príslušného orgánu podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pretože príslušný orgán možno určiť podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., a neexistuje ani žiadny dôvod, na základe ktorého by bolo možné vôbec uvažovať o príslušnosti Ministerstva spravodlivosti SR konať za štát, a to najmä v dôsledku toho, že z činnosti a rozhodovania súdov vo veci obžaloby podanej na navrhovateľa, nemožno zistiť nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, ktoré by boli alebo mohli byť priamou príčinou navrhovateľovi vzniknutej škody. Určenie orgánu oprávneného konať za štát v občianskom súdnom konaní, pritom nie je vecou

pasívnej vecnej legitímácie, pretože zodpovedným za škodu a povinným k jej náhrade je vždy štát - Slovenská republika, ale určenie oprávneného orgánu je len otázkou zastúpenia štátu ako účastníka konania. Prípadný nesprávny záver súdu prvého stupňa v otázke určenia príslušnosti orgánu konajúceho za štát by tak bolo vadou konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Cdo/412/2011).

Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi: uznesenie o vznesení obvinenia č. I. 14, sťažnosť č. I. 15, uznesenie Okresnej prokuratúry Revúca č. I. 16, obžaloba č. I. 18, rozsudok č. I. 19, splnomocnenie č. I. 23, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. I. 24, uznesenie Okresného súdu Revúca č. I. 26, sťažnosť Okresnej prokuratúry Revúca č. I. 29, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. I. 32, rozsudok Okresného súdu Revúca č. I. 34, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. I. 38, faktúra č. I. 41, osvedčenie o registrácii pre DPH č. I. 43, technický preukaz č. I. 44, doklady o platbách za naftu č. I. 46-48, príjmový pokladničný doklad č. I. 49, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody č. I. 50 s doručenkou č. I. 58, korešpondencia medzi Ministerstvom spravodlivosti SR a Generálnou prokuratúrou SR č. I. 59-65, pripojený spis Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/119/2012, na základe ktorých súd zistil nasledovný skutkový stav:

Uznesením vyšetrovateľa OR PZ SR v Revúcej sp. zn. ČVS:ORP-207/KP-RA-2012 zo dňa 21.09.2012, bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) a písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal navrhovateľ dopustiť pri konfliktnnej situácii v byte Igora Sendreja dňa 23.06.2012. Sťažnosť navrhovateľa proti tomuto uzneseniu bola zamietnutá ako nedôvodná uznesením prokuratorky Okresnej prokuratúry sp. zn. 2Pv/254/12-4 zo dňa 04.10.2012, ktorá následne podala na navrhovateľa obžalobu za predmetný skutok. Navrhovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/119/2012 zo dňa 17.07.2013, uznaný vinným z predmetného prečinu a následne dňa 03.09.2013 navrhovateľ splnomocnil svojou obhajobou v trestnom konaní advokáta Mgr. Mariana Jankoviča. Na základe podaného odvolania navrhovateľa Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 3To/113/2013 zo dňa 23.10.2013, rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju znova prejednal a rozhodol. Okresný súd Revúca uznesením sp. zn. 1T/119/2012 zo dňa 21.05.2014, vec postúpil Okresnému úradu Rimavská Sobota, pretože predmetný skutok nie je trestným činom, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom; toto uznesenie bolo na základe sťažnosti prokuratorky zrušené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/69/2014-233 zo dňa 16.07.2014 a súdu prvého stupňa bolo opäť uložené, aby vec znova prejednal a rozhodol. Navrhovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/119/2012 zo dňa 27.08.2014, opätovne uznaný vinným zo spáchania predmetného skutku, pričom na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 3To/122/2014 zo dňa 03.12.2014 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a navrhovateľa spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol navrhovateľ stíhaný, a to za použitia zásady „in dubio pro reo“ na tom základe, že vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, že sa predmetný skutok stal. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 03.12.2014.

Navrhovateľ bol v trestnom konaní zastúpený na základe splnomocnenia zo dňa 03.09.2013, obhajcom Mgr. Marianom Jankovičom. Vykonané právne služby vyúčtoval obhajca navrhovateľovi faktúrou zo dňa 03.03.2015, ktorou účtoval navrhovateľovi trovy obhajoby v celkovej výške 995,65 Eur v súlade s ustanoveniami vyhlášky č. 655/2014 Z. z. (tarifnú odmenu podľa § 12 ods. 3 písm. a), paušálnu náhradu výdavkov podľa § 16 ods. 3, náhradu za stratu času podľa § 17 ods. 1, cestovné výdavky podľa § 15 a DPH podľa § 18 ods. 3). Zo spisu Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/119/2012 vyplýva, že obhajcom fakturované trovy obhajoby boli vyúčtované v súlade s počtom a trvaním jednotlivých úkonov trestného konania. Takto fakturované trovy obhajoby navrhovateľ obhajcovi zaplatil dňa 03.03.2015. Žiadosťou zo dňa 23.03.2015, ktorá bola doručená Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 25.03.2015, navrhovateľ požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 995,65 Eur. Ministerstvo spravodlivosti SR listom zo dňa 27.04.2015, žiadosť navrhovateľa postúpilo Generálnej prokuratúre SR. Odporca navrhovateľovi škodu nezaplatil ani čiastočne.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sú: nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Zodpovednosť štátu za škodu je absolútna objektívna, štát sa preto svojej zodpovednosti za škodu nemôže zbaviť (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa OR PZ SR v Revúcej sp. zn. sp. zn. ČVS:ORP-207/KP-RA-2012 zo dňa 21.09.2012, vznesené obvinenie pre prečin porušovania domovej slobody, sťažnosť navrhovateľa proti tomuto uzneseniu bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Revúca sp. zn. 2Pv/254/12-4 zo dňa 04.10.2012 zamietnutá, po skončení vyšetrovania podala prokurátorka na navrhovateľa obžalobu, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/122/2014 zo dňa 03.12.2014, právoplatným dňa 03.12.2014, ktorým bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, t. j. z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol navrhovateľ stíhaný. V trestnom konaní sa navrhovateľ, využijúc svoje ústavné právo na obhajobu, nechal zastupovať obhajcom Mgr. Martinom Jankovičom, ktorému navrhovateľ za právne služby zaplatil 995,65 Eur.

Takto mal súd preukázané, že navrhovateľovi vznikla škoda v dôsledku trestného stíhania vedeného voči jeho osobe, v rámci ktorého navrhovateľa zastupoval splnomocnený obhajca. Vznesenie obvinenia je procesným úkonom, ktorým bolo určené procesné postavenie navrhovateľa v trestnom konaní ako obvineného. Od tohto okamihu bolo možno proti osobe navrhovateľa použiť prostriedky, ktoré poskytuje Trestný poriadok proti obvinenému. Na druhej strane aj navrhovateľ mohol uplatňovať práva, ktoré mu prislúchali ako obvinenému. Vzhľadom na uvedené, existuje potom priama príčinná súvislosť medzi uznesením o vznesení obvinenia a vznikom trov trestného konania, nakoľko od tohto okamihu vznikla navrhovateľovi potreba zvoliť si v trestnom konaní obhajcu (hoci navrhovateľ toto svoje právo využil až neskôr v priebehu trestného konania). Vzhľadom k tomu, že sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia bola prokurátorkou zamietnutá a prokurátorka po skončení vyšetrovania podala na navrhovateľa obžalobu, pričom súdne konanie voči navrhovateľovi bolo skončené oslobodzujúcim rozsudkom súdu, vznesenie obvinenia navrhovateľovi a podanie obžaloby voči navrhovateľovi je potrebné považovať za nezákonné v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a to aj napriek tomu, že formálne nebolo zrušené, v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4M Cdo 15/2009, podľa ktorého „pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia“. Analogicky je preto možné uvedené závery použiť aj na prípad skončenia trestného konania oslobodzujúcim rozsudkom. Podľa uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, je potrebné pri výklade ustanovenia § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. vychádzať nielen z jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť aj výklad teleologický a systematický. Podľa uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je základným zmyslom a účelom tohto predpisu ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, v dôsledku čoho je potrebné ustanovenie § 6 zákona č. 514/2003 Z.z., vykladať extenzívne a nemožno lípnúť na formálnom zrušení prípadne zmene nezákonného rozhodnutia. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti a zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je tak neskorší výsledok tohto trestného konania.

Hoci v rôznych štádiách trestného konania vyžaduje sa pre procesné úkony (začatie stíhania, vznesenie obvinenia, podanie obžaloby, rozhodnutie vo veci rozsudkom súdu) a ďalší postup v trestnom konaní rôzna miera pravdepodobnosti o spáchaní skutku podozrivým, resp. obvineným, vydanie oslobodzujúceho rozsudku má za následok, že uznesenie o vznesení obvinenia navrhovateľovi a vedenie trestného konania proti jeho osobe bolo nezákonné a nesprávne. Oslobodenie navrhovateľa z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok sa stal, znamená, že trestné stíhanie bolo vedené voči navrhovateľovi nedôvodne, a preto nezákonne. Preto takto sú splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., hoci k formálnemu zrušeniu žiadneho z dotknutých rozhodnutí (uznesenie o vznesení obvinenia, obžaloba) nedošlo, pretože dôsledkom oslobodenia navrhovateľa spod obžaloby je v podstate vyvrátenie materiálnych podmienok a predpokladov, za ktorých bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba proti navrhovateľovi. V predmetnej veci škoda navrhovateľovi bola spôsobená činnosťou orgánu verejnej moci (Okresnou prokuratúrou Revúca) pri výkone verejnej moci, jeho nezákonným rozhodnutím, na ktoré je potrebné hľadieť ako na zrušené, pričom škoda navrhovateľovi vznikla v priamej príčinnej súvislosti s týmto rozhodnutím.

Argument odporcu o tom, že navrhovateľ si mal začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia privodiť sám svojim konaním v dome poškodeného, nie je logicky korektný, pretože na základe výsledkov vedeného trestného konania právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/122/2014 zo dňa 03.12.2014, právoplatným dňa 03.12.2014, bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, t. j. z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol navrhovateľ stíhaný, a teda formálne logicky je platný záver, že k spornému konaniu odporcu v dome poškodeného nedošlo. Zo spisu Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/119/2012 vyplýva, že navrhovateľa bol poškodeným označený ako páchatel' skutku a nesporné je aj to, že v čase možného spáchania skutku bol navrhovateľ prítomný v byte poškodeného. Protiprávne konanie navrhovateľa na tomto mieste v rozhodnom čase však nebolo jednoznačne preukázané. Zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., je absolútna objektívna, preto pre posúdenie podmienok a predpokladov zodpovednosti štátu za škodu je rozhodujúci len reálny výsledok trestného konania (oslobodenie navrhovateľa rozsudkom súdu) vo vzťahu k úkonom majúcim za následok iniciáciu trestného konania pred súdom (t. j. k uzneseniu o vznesení obvinenia a obžalobe prokurátora). Hoci z niektorých rozhodnutí všeobecných súdov alebo aj Ústavného súdu SR, na ktoré poukazoval odporca, plynie záver, že uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné považovať za nezákonné len preto, že v ďalšom konaní sa vznesené podozrenie voči obvinenému nepotvrdilo, práve na základe objektívnej zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., je takýto záver potrebné považovať za aplikateľný skôr výnimočne, len v skutkovo osobitných prípadoch, pretože jeho zovšeobecnenie by viedlo k záveru, že by zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú neoprávnene vedeným trestným stíhaním bola vylúčená v každom trestnom konaní, ktoré by sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom súdu (pretože v každom taktom trestom konaní sa vznesené obvinenie nepotvrdilo).

Rovnako logicky nekorektný je aj argument odporcu, že uznesenie o vznesení obvinenia ani podaná obžaloba prokurátora neboli zrušené, ani vyhlásené za nezákonné, takže tu neexistuje žiadny titul, na základe ktorého by si navrhovateľ mohol podaným návrhom škodu uplatňovať, a to z dôvodu, že v žiadnom trestnom konaní, ktoré sa dostalo do štádia konania pred súdom nikdy nedochádza k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia alebo obžaloby a potom by v žiadnom takto vedenom nedôvodnom trestnom konaní nemohla obžalovanému vzniknúť škoda.

Zo spisu Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/119/2012 vyplýva aj to, že obhajcom účtované trovy v celkovej výške 995,65 Eur, boli účtované správne a v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z., podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., potom tieto trovy obhajoby je potrebné považovať za škodu, ktorá navrhovateľovi vznikla. O tom, že niektoré úkony v dôsledku opakovaného rozhodovania vo veci súdom prvého stupňa boli vykonané opakovane nerozhodoval navrhovateľ, proti ktorému sa trestné konanie viedlo, ale navrhovateľ ako obžalovaný bol povinný sa priebehu trestného konania podriaďiť, preto aj za takto vykonané úkony patrí navrhovateľovi náhrada škody.

Nárok navrhovateľa na náhradu škody vo výške 995,65 Eur bol predbežne prerokovaný v súlade s ustanovením § 16 zákona č. 514/2003 Z. z., a nebol odporcom uspokojený. Hoci navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na nepríslušnom orgáne (Ministerstvo spravodlivosti SR), tento nepríslušný orgán postúpil žiadosť navrhovateľa príslušnému orgánu (Generálnej prokuratúre SR), v súlade s § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., tak zostávajú účinky

žiadosti navrhovateľa zachované. Preto súd odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 995,65 Eur.

Odporca sa dostal do omeškania uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, pre plynutie ktorej je rozhodujúce doručenie prvej žiadosti navrhovateľa Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 25.03.2015, pretože jej účinky podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., napr. aj vo vzťahu k omeškaniu odporcu, zostávajú zachované. Preto počnúc od 26.09.2015, je odporca v omeškaní so zaplatením peňažného dlhu navrhovateľovi. Súd preto zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške 5,05 % ročne zo sumy 995,65 Eur od 26.09.2015 do zaplatenia.

Navrhovateľ bol v konaní úspešný v celom rozsahu, preto mu podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., patrí aj náhrada trov tohto súdneho konania. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v konaní v plnom rozsahu úspešnému navrhovateľovi priznal plnú náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 20,- Eur a z trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, návrh na začatie konania, zastupovanie na pojednávaní vo veci dňa 08.12.2015) 3 x 51,45 Eur (§ 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), paušálna náhrada nákladov 3 x 8,39 Eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), trovy právneho zastúpenia teda spolu predstavujú 179,52 Eur. V konaní v celom rozsahu neúspešnému odporcovi právo na náhradu trov konania nevzniklo.

Povinnosť zaplatiť náhradu trov konania na účet advokáta navrhovateľa súd uložil odporcovi v súlade s § 149 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého ak advokát zastupoval účastníka konania, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

O lehote na plnenie súd rozhodol podľa § 160 ods. 1 O. s. p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresnom súde Revúca do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie musí mať náležitosti podľa § 205 ods. 1 O. s. p. a podľa § 42 ods. 3 O. s. p. Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami. V odvolaní sa má uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

a) v konaní došlo k nasledovným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p.:

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok).